

BUSTER LARSEN

OMGIVET AF

NYE ANSIGTER

27/7/22



BIRTHE
NEUMANN



JØRGEN
OLSEN



GITTE
RAAE



HOVED JÆGERNE



EDDIE
SKOLLER



Erik Paaske

Vigga Bro

Søren Steen

Simon Rosenbaum

BUSTER



Buster, som også hedder Larsen, hvad man er ligeså tilbøjelig til at glemme, som at Frederik også hedder Rex, har i de sidste år forvandlet sig fra en af vore mange gode skuespillere til at være en af vore få store, og han er til dels kommet sovende til det. Det er blandt andet jeg taknemmelig for. Han går ikke på scenen, uden at han har hvilet sig mindst to timer forinden. Det står der i alle hans film- og fjernsynskontrakter, at han skal, og det er ikke kun et hensyn til eget liv og helbred; det er i endnu højere grad et hensyn til forestillingen, han skal medvirke i. Samvittigheden skal være i orden, som han plejer at sige, og det er den kun, når kroppen også er det.

Man vil derfor sagtens kunne lokke Buster til et sent stykke natmad og en bajer eller to, når tæppet er faldet og dagen til ende — man skal jo have lov at falde ned, inden man falder om — men solderi og nattesæde tager han ikke del i. I morgen er der atter en arbejdsdag, og Danmarks Buster tager sig aldrig sine opgaver let: hans krav til sig selv er steget i takt med hans publikums forventninger til ham.

Når jeg ser ham på scenen, er jeg ofte slået af hans ynde — det er ikke en egenskab, man plejer at udstyre mænd med, men jeg har ikke andet ord for hans kropslige musikalitet, hans selvfølgelige gang over scenens brædder. Han fornemmer en tekst, nogle gange før han erkender den; det har jeg ofte erfaret, når vi sammen sad og gennemgik en af de tekster, jeg gennem årenes løb har skrevet til ham. En masse subilt sludder om handlingen og hensigten med figuren skærer han brat og godt igennem ved simpelthen at lave den: »Det er sådan, du mener?« Ja, netop Buster, men jeg kan kun lave ord; du kan få dem på benene og til at ånde.

Megen tak er jeg ham skyldig, når han har skåret i mine monologer — altid efter samråd; han har ligeså stor respekt for skriveren, som jeg har for spilleren. Men når Buster siger, at en sætning trækker eller gentager, hvad tidligere er sagt på en anden måde, så kan man med 99 procents sandsynlighed gå ud fra, han har ret. Han **timer**, som det hedder på scenedansk, med en nøjagtighed, som tæller sekunderne og tager brøkdelen med. Aldrig for meget, hellere for lidt; det er hemmeligheden bag megen fastslået popularitet.

Knud Poulsen





KØVED JÆGERNE

PERSONERNE

Direktør Lund	Buster Larsen
Livisterne:	
Steen	Eddie Skoller
Anna	Birthe Neuman
Per	Jørgen Olsen
Lisa	Gitte Raae
Micky	Søren Steen
Vaskerimanden	Erik Paaske
Bartendersken	Vigga Bro
Toldembedsmanden	Simon Rosenbaum
Damen i parken	Ebba Amfeldt

TEKNIK

Fotoass.: Andreas Fischer-Hansen

Stills: Flemming Adelson

Toneass.: Jacob Trier

Script: Ib Lindberg

Rekvisitør: Søren Kragh Sørensen

Produktionsass.:
Per Arman

Kostumier: Dorte Møller Andersen

Koreograf: Søren Steen

Belysning: Sv. Bregenborg og Henning Larsen

Casting: Holger Vistisen

Klip: Kasper Schyberg

Lyd: Kaj Gram Larsen

Arkitekt og instruktørass.:
Sven Wickman

Musik: Søren Christensen

Produktionschef og PR:
Leif Mønsted

Indspilningsleder:
Ole Mølgaard

Optaget på
ASA FILM STUDIO

Udlejning:
Constantin Films A/s

Kopi:
Johan Ankerstjerne A/s

Fotograferet af
Jesper Høm

Produceret og instrueret af
Bent Christensen



HOVEDJÆGERNE

handler om at...

Christian den IV mister hovedet. Det gør Buster Larsen også. Af to forskellige grunde ganske vist, men alligevel er der sammenhæng.

En gruppe unge mennesker — Eddie Skoller, Birthe Neuman, Jørgen Olsen, Gitte Raab — saver hovedet af Christian den IV. De ønsker at henlede opmærksomheden på sig selv. Det lykkes! Men deres mål er, at opmærksomheden skal drejes i retning af en kommunal embedsmands dispositioner. Det lykkes ikke. Aktionen løber næsten ubemærket ud i sandet. En dygtig pampor har mange udgange, og selv voldsomme udenomsparlamentariske begivenheder er blevet hverdagsbegivenheder. Systemet har tilpasset sig de nye metoder. Samfundet danner antistof, systemet overlever.

Hovedet af Christian den IV deponeres hos Buster Larsen, som driver et fallende ægteskabsbureau. Birthe Neuman rykker med ind, dels for at passe på hovedet, dels fordi de unge har fundet ud af, at Buster Larsens organisations-apparat kan bruges til andre formål.

To generationer mødes. To livsopfattelser. Han føler, hun er fra en anden planet, taler et uforståeligt sprog og reagerer efter et uberegneligt mønster. Han forelsker sig, men aner ikke hvordan han skal administrere sine følelser. Han prøver at skifte identitet for bedre at kunne kommunikere med hende, men det lykkes ham aldrig, og han erkender sit nederlag og vender tilbage til gamle jeg.

HOVEDJÆGERNE er en kærlighedshistorie. Bent Christensen bruger, ligesom i Harry og Kammertjeneren, Støvsugerbanden og Naboerne, komediens teknik for at fortælle sin historie, men denne gang i en ny filmstil. Han bevæger sig i grænselandet mellem naturalisme og en let stilisering, med montager af situationer uden egentlige pointer og hvor lydbilledet ofte er det primære.





